SCR సర్వోన్నత న్యాయస్థాన నివేదికలు 645

జోషి గిర్ధారీ మరియు మరొకరు

వర్సెస్

1952
ఏప్రిల్ , 25

లచ్మంజీ పంత్ మరియు ఇతరులు

[పతంజలి శాస్త్రి, ప్రధాన న్యాయమూర్తి., సాయిద్ ఫజల్ అలీ,ముఖర్జీ మరియు దాస్ న్యాయమూర్తులు.]

యు .పి. రుణ విమోచన చట్టం (XIII ఆఫ్ 1940), సెక్షన్. 2 (9), 21-"రుణం", "చట్టం వర్తించే దావా"., దీని అర్థం -తనఖా పై డిక్రీ-అడ్వాన్స్ చేసినప్పుడు వ్యవసాయదారుడు కాని వ్యక్తి- ఉపశమనానికి అర్హుడా?

1931 జూలై 28 న అనేక ముంది తనఖాలు అమలు చేశారు. తనఖా కాలపరిమితి, అంటే ఆరు సంవత్సరాలు, జూలై 1937 లో ముగిసింది, తనఖాదారులు మే 1938 లో దావా వేశారు మరియు మార్చి 1939 లో ఒక డిక్రీ ఆమోదించబడింది. 1942 ఏప్రిల్ 11న యు . పి. రుణ విమోచన చట్టం (XIII ఆఫ్ 1940) కింద ఉపశమనం కోసం ఒక దరఖాస్తు చేయబడింది, మరియు తాకట్టుదారులలో ఒకరైన ఎస్ ఆదాయపు పన్నకు మదింపు చేయబడ్డాడని మరియు అందువల్ల అతను వ్యవసాయదారుడు కాదని, అందువల్ల ఈ దావా "చట్టం వర్తించే దావా" కాదనే కారణంతో ఈ దరఖాస్తు ప్రతిఘటించబడింది. ఎస్ నెలకు రూ.90 జీతం పొందుతున్నాడని, 1932 ఫిబ్రవరి నుంచి 1936 వరకు ఆదాయపు పన్న కింద మదింపు చేసినట్లు ఆధారాలు చూపించాయి. *కేశో కున్వర్ v. రఘు నారాయణ్* (ఐ. ఎల్. ఆర్. 1943 ఆల్. 35) కేసులో ఫుల్ బెంచ్ తీర్పుపై ఆధారపడి, చట్టంలోని సెక్షన్ 21 ప్రకారం తనఖా డబ్బును తనఖా పెట్టిన ఆస్తి నుండి మాత్రమే రికవరీ చేయవచ్చని, వ్యక్తిగతంగా కాదని, ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 2 (9) నిబంధనకు ఎటువంటి సంబంధం లేదని, తనఖా పెట్టిన రోజున ఎస్ రైతు కాదా అనే ప్రశ్నకు ప్రాముఖ్యత లేదని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. దావా వేసిన రోజున ఎస్ రైతు అని అంగీకరించినందున, తీర్పు రుణగ్రహీతలు చట్టం కింద ఉపశమనం పొందడానికి అర్హులని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది.

అప్పీలు పై నిర్ణయించారు, సెక్షన్ 2 (9)లోని నిబంధన వర్తిస్తుందని ఊహించిన, చట్టం యొక్క అర్థంలో "రుణం" గా ఉండటానికి అడ్వాన్స్ ఇచ్చిన తేదీ నాటికి వ్యవసాయదారుడు అయిన వ్యక్తి

అడ్వాన్స్ ఇచ్చినట్లు చూపించాలి., ఎస్ 1931 జూలై 28వ తేదీన వ్యవసాయదారుడు కాదు, 1931 నాటి ఇండియన్ ఫైనాన్స్ (సప్లిమెంటరీ అండ్ ఎక్స్ టెండింగ్) చట్టం, అది పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే కనీస వేతనాన్ని రూ.2,000 నుంచి రూ.1,000కు తగ్గించింది, ఇది 1931 నవంబరులో మాత్రమే ఆమోదించబడింది మరియు ఆదాయపు పన్నును మొదటిసారి 1932 ఫిబ్రవరిలో మాత్రమే అతని జీతం నుండి తగ్గించారు.

ప్రశ్న: *కేశో కువార్ v. రఘు సహాయ్* (ఐ. ఎల్. ఆర్. 1943 ఆల్. 35) లో ఫుల్ బెంచ్ తీర్పు సరైనదేనా.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 64 ఆఫ్ 1951. అదనపు సివిల్ జడ్జి బెనారస్ కోర్ట్, ప్రారంభిక దావా నం. 33 ఆఫ్ 1938 లో 1943, ఫిబ్రవరి 22 నాటి తీర్పు మరియు డిక్రీ నుండి మొదటి అప్పీలు నం. 358 ఆఫ్ 1943 లో అలహాబాద్ లోని హైకోర్టు (మాలిక్ సి.జె. మరియు ప్రసాద్ జె.)1948, ఏప్రిల్ 16 నాటి తీర్పు మరియు డిక్రీ నుండి అప్పీలుపై.

గోపీ నాథ్ కుంజ్రు (*కె. బి. అస్థాన*, అతనితో పాటు) అప్పీలుదారులు కోసం.

కృష్ణ శంకర్ ప్రతివాదులు కోసం.

1952. ఏప్రిల్ 25. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు వెలువరించినవారు

దాస్ న్యాయమూర్తి. – ఈ అప్పీల్ ఉత్తరప్రదేశ్ రుణ విమోచన చట్టం (నెం.1940) సెక్షన్ 8 కింద పది మంది రుణగ్రహీతల్లో ఐదుగురు చేసిన దరఖాస్తు నుంచి , ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 9 , 10 నిబంధనలకు అనుగుణంగా తమకు రావాల్సిన మొత్తాన్ని నిర్ధారించడానికి , 1939 మార్చి 31న బెనారస్ అదనపు సివిల్ జడ్జి ద్వారా ఓ. ఎస్. నెం.33 ఆఫ్ 1938 లో జారీ చేసిన డిక్రీని సవరించడానికి, ఉద్భవించింది. ఈ అప్పీలు ప్రయోజనాలకు సంబంధించిన వాస్తవాలను ఇప్పుడు క్లుప్తంగా చెప్పవచ్చు.

1922 జూన్ 22న జరిగిన తనఖా పత్రం ద్వారా పండిట్ రాజారామ్ పంత్ సేన్ కుమారులైన మధో రామ్, సీతా రామ్, జైరామ్ మరియు లక్ష్మణ్ లు దామోదర్ జీ, కాశీనాథ్ జీ కుమారుడు, కోశీ జోషి శివనాథ్ విశ్వనాథ్ యజమాని పేరిట కొన్ని స్థిరాస్తులను తాకట్టు పెట్టారు, ఆ తేదీన చెక్కు ద్వారా అడ్వాన్స్ చేసిన రూ.8,000 మొత్తం కు ప్రతి నెలకు 12 అణాల చొప్పున వడ్డీతో సహా కలిపి త్రైమాసిక

వాయిదాల్లో తిరిగి చెల్లించాల్సిన బాకీ మొత్తం కొరకు. 1931 జూలై 28న అదే తనఖాదారులు అవే ఆస్తులను కాశీ కాశీనాథ్ జీ విశ్వనాథజీ పేరిట తాకట్టు పెట్టి, రూ. 3,000 మొత్తం కు ప్రతి నెలకు 12 అణాల చొప్పున వడ్డీతో సహా కలిపి త్రైమాసిక వాయిదాల్లో తిరిగి చెల్లించాల్సిన బాకీ మొత్తం కొరకు తనఖా చేశారు . ఈ రోజున రూ.8,000 మొత్తాన్ని చెక్కు రూపంలో అడ్వాన్స్ చేశారని, ఆ మొత్తాన్ని గతంలోని దామోదర్ జీ, కాశీ జోషి శివనాథ్ విశ్వనాథ్ యజమాని పేరిట చేసిన తనఖా పత్రం లో చెల్లించాల్సిన బాకీ మొత్తం కొరకు చెల్లించేందుకు వినియోగించినట్లు దస్తావేజులో పొందుపరిచారు.

1935లో యు .పి. వ్యవసాయదారుల ఉపశమన చట్టం (నం. XXVII ఆఫ్ 1934) అమల్లోకి వచ్చింది. 1938 మే లో గిరిజాధర్జీ దామోదర్జీ కుమారుడు, మరియు మురళీధర్జీ దామోదర్జీ మరో కుమారుడైన గంగాధర్జీ మైనర్ కుమారుడు బెనారస్ అదనపు సివిల్ జడ్జి కోర్టులో నెం.33 ఆఫ్ 1938 దావా, 1931 జూలై 28 నాటి తనఖా పత్రం కింద అసలు మరియు దావా వేసిన తేదీ వరకు వడ్డీ రూపంలో చెల్లించాల్సిన రూ.9 ,477-2-0ను తిరిగి పొందడానికి తాకట్టు పెట్టిన వారికి , వారి కుమారులకు వ్యతిరేకంగా వేశారు. అప్పీల్ లో హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును బట్టి తమ లిఖితపూర్వక వాంగ్మూలంలో తనఖాదారులు యు .పి. వ్యవసాయదారుల ఉపశమన చట్టం (నం. XXVII ఆఫ్ 1934) యొక్క ప్రయోజనాన్ని పొందారని తెలుస్తోంది. తనఖాదారులు ఉమ్మడి హిందూ కుటుంబానికి చెందిన వారని, సీతా రామ్ తనఖాదారుల్లో ఒకరు ఆదాయపు పన్ను పరిధిలోకి వచ్చారని, ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 2 (2) లో నిర్వచించిన విధంగా తనఖాదారులు వ్యవసాయదారులు కాదని, అందువల్ల ఆ చట్టం ద్వారా రైతులకు కల్పించిన ప్రయోజనాన్ని పొందలేరని వాదులు వాదించారు. ట్రయల్ కోర్టు 1939 మార్చి 31న ఇచ్చిన తీర్పులో 1931-32 సంవత్సరానికి సీతా రామ్ కి ఆదాయపు పన్నను మదింపు చేసినప్పటికీ, ఆ ఆదాయపు పన్ను మొత్తం తన ఆధీనంలో ఉన్న భూమిపై చెల్లించాల్సిన సెస్ మొత్తాన్ని మించలేదు మరియు తత్ఫలితంగా సెక్షన్ 2 (2) లోని రెండవ నిబంధన అతనికి వర్తించదు, అందువల్ల అతను వ్యవసాయదారుడు మరియు ఇతర తనఖాదారులు కూడా వ్యవసాయదారులు కాబట్టి వారంతా ఈ చట్టం కింద ప్రయోజనాలకు అర్హులు. దీని ప్రకారం వడ్డీని తగ్గించిన తర్వాత 1939 మార్చి 31 వరకు అసలు, వడ్డీ, ఖర్చులకు రూ.9,497-14-1 చెల్లించాల్సి ఉందని ప్రకటించి, అమ్మకానికి ప్రాథమిక తనఖా డిక్రీని దావాలో జారీ చేశారు.

1940లో యు .పి. రుణ విమోచన చట్టం (నెం. XIII ఆఫ్ 1940) అమలులోకి వచ్చింది. 1942

ఏప్రిల్ 11న ఐదుగురు రుణగ్రహీతలు ఈ చట్టంలోని సెక్షన్ 8 ప్రకారం బెనారస్, అదనపు సివిల్ జడ్జి ముందు దరఖాస్తు చేసుకున్నారు, అతను డిక్రీని జారీ చేశారు. అర్జీలో వాస్తవానికి అప్పు 1922లోనే జరిగిందని, అర్జీదారులు వ్యవసాయదారులని 1940 నాటి 13వ చట్టం యొక్క అర్థంలో , డిక్రీ హోల్డర్లు రూ. 4-8-0 శాతం తగ్గించిన రేటుతో మాత్రమే వడ్డీని పొందగలరు ప్రతి సంవత్సరం 1922 నుండి, మరియు ఖాతాల సర్దుబాటు తరువాత అర్జీదారులకు వ్యతిరేకంగా బకాయి ఏమీ కనుగొనబడదు. 1922 ప్రారంభం నుంచి వడ్డీ వ్యవహారం గురించి లెక్కలు చెప్పాలని, నం. 33 ఆఫ్ 1938 దావాలోని డిక్రీని సవరించి, దాని కింద చెల్లించాల్సిన మొత్తాన్ని తగ్గించాలని కోరారు. అర్జీదారులు ఏ విధంగానూ వ్యవసాయదారులు కాదని, 1931 జూలై 28 నాటి తనఖాపత్రం అమలు చేసే సమయంలో ప్రతివాదులు నెం. 3 నుంచి 7 వరకు ఉమ్మడి హిందూ కుటుంబానికి చెందిన వారమని, సీతారాం తనఖా పెట్టిన రోజున ఆదాయపు పన్ను చెల్లించేవారని, దరఖాస్తు సమయంలో కూడా చెల్లించేవారని పేర్కొంటూ డిక్రీ హోల్డర్లు అభ్యంతర పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. అర్జీదారుల కుటుంబంలోని సభ్యులందరూ చట్టం యొక్క అర్థంలో వ్యవసాయదారులు కాదని, అందువల్ల వారు దాని ప్రయోజనాలకు అర్హులు కాదని, జూలై 28, 1931 నాటి తనఖా పత్రం కింద అడ్వాన్స్ చేయబడిన రుణం చట్టంలో నిర్వచించిన విధంగా "రుణం" కాదని, అందువల్ల ఆ చట్టం వర్తించదని పేర్కొన్నారు. 1922 నుంచి తీసుకున్న ఖాతాల కోసం తీర్పు-రుణగ్రహీతలు-దరఖాస్తుదారులు ప్రత్యేకంగా కోరినప్పటికీ, రుణం వాస్తవంగా అడ్వాన్స్ చేయబడిందని చెప్పబడినప్పుడు, డిక్రీహోల్డర్లు తమ అభ్యంతర పిటిషన్లో ఆ స్థానాన్ని వ్యతిరేకించకపోవడం గమనార్హం

అదనపు సివిల్ జడ్జి ముందు ధరఖాస్తు విచారణ సందర్భంగా, డిక్రీహోల్డర్ల తరఫు న్యాయవాది, సీతారాం మినహా మిగిలిన తీర్పు-రుణగ్రహీతలు చట్టం నెం. XIII ఆఫ్ 1940 ప్రకారం వ్యవసాయదారులు అని అంగీకరించారు, అయితే సీతారాం దావాలోని తనఖాలో భాగస్వామిగా ఉన్నందున వారు చట్టం యొక్క ప్రయోజనం పొందడానికి అర్హులు కాదు. తీర్పు-రుణగ్రహీతల తరఫున ఇద్దరు సూరజ్ మణి త్రిపాఠీ, సీతారాం అనే సాక్షులను విచారించారు. 1907 నుంచి తాను బెనారస్ లోని హరీష్ చంద్ర ఇంటర్మీడియట్ కాలేజీలో అధ్యాపకుడిగా పనిచేస్తున్నానని, 1930లో తన జీతం రూ.90 ప్రతి నెల అని, 1932 ఫిబ్రవరి నుంచి 1936 వరకు తాను ఆదాయపు పన్ను చెల్లించానని, ఆ తర్వాత ఎలాంటి ఆదాయపు పన్ను చెల్లించలేదని సీతారాం పేర్కొన్నారు.

1930 నుండి 1942 వరకు కళాశాల అకౌంటెంట్ గా పనిచేసిన సూరజ్ మణి త్రిపాఠీ అతని సాక్ష్యాన్ని ధృవీకరించారు. 1930లో సీతారాం వేతనం నెలకు రూ.90 ఉండేదని, 1930లో

ఎలాంటి ఆదాయపు పన్ను వసూలు చేయలేదని, 1931లో కూడా తన జీతం నెలకు రూ.90గా ఉండేదని, 1931లో కూడా ఆదాయపు పన్ను కోత విధించలేదని, 1932లో తన జీతం నుంచి తొలి పన్ను కోత విధించారని సూరజ్ మణి త్రిపాఠి కాలేజీ చెల్లు చీటిని సూచిస్తూ వాంగ్మూలం ఇచ్చారు. 1940 చట్టంలోని సెక్షన్ 8 కింద దరఖాస్తు విచారణ సందర్భంగా డిక్రీహోల్డర్లు ఎలాంటి ఆధారాలు చూపలేదు. తనఖా దావా విచారణ సందర్భంగా దాఖలు చేసిన, ఎక్జిబిట్ గా గుర్తించిన ఆదాయపు పన్ను మదింపు పత్రం 1933 ఫిబ్రవరి 9 నాటిదని, ఆ రోజున సీతారాం 1931-32 సంవత్సరానికి రూ.180కు ఆదాయపు పన్నుగా రూ.1-14-0 చెల్లించినట్లు చూపించారు.

అడిషనల్ సివిల్ జడ్జి 1943 ఫిబ్రవరి 22న ఇచ్చిన తీర్పులో, సెక్షన్ 8 కింద దరఖాస్తు చేసుకున్న రోజున లేదా 1931 తనఖా తేదీలో సీతారాం కు ఆదాయపు పన్ను మదింపు చేయలేదని, దరఖాస్తుదారులు వ్యవసాయదారులని, చట్టం XIII ఆఫ్ 1940 లో నిర్వచించిన విధంగా రుణానికి సంబంధించిన కేసు అని తేల్చారు. 1922 జూన్ 2 నుంచి ఖాతాను తిరిగి తెరవాలా లేక 1931 జూలై 28 నుంచి, దావా లోని తనఖా అమలు చేసిన తేదీ నుంచి ఈ ఖాతాను తిరిగి తెరవాలా అనే అంశంపై చర్చించారు. ఈ దరఖాస్తు విచారణ సందర్భంగా ఎలాంటి సాక్ష్యాధారాలను జత చేయని డిక్రీహోల్డర్లు 1938 నాటి దావా నెం.33 లో పొందుపరిచిన సాక్ష్యాధారాలపై ఆధారపడ్డారు. ఆ సాక్ష్యాధారాలను చర్చించిన తరువాత, తీర్పు-రుణగ్రహీతలకు సంబంధించినంత వరకు, రెండు తనఖాలలో తనఖాలు ఒకటేనని గౌరవ న్యాయమూర్తి నిర్ధారణకు వచ్చారు. డిక్రీ హోల్డర్లు ఖాతా పుస్తకాలను సమర్పించకపోవడంపై ఆయన తీవ్రంగా వ్యాఖ్యానించారు. 1922 జూన్ 2 నుంచి ఖాతాలను తిరిగి తెరవాలని గౌరవ న్యాయమూర్తి ఈ చట్టం ప్రకారం చెల్లించాల్సిన అసలు , వడ్డీ మొత్తం పూర్తిగా చెల్లించబడిందని, దావా నెం. 33 ఆఫ్ 1938 లోని డిక్రీ ప్రకారం తీర్పు రుణగ్రహీతలకు ఏమీ బకాయి లేదని న్యాయమూర్తి తేల్చారు. అతను తదనుగుణంగా డిక్రీని పూర్తిగా అమలు చేసినట్లు ప్రకటించి, ఆ మేరకు రిజిస్టర్ ఆఫ్ సూట్స్ లో ఒక నోట్ ను రూపొందించాలని ఆదేశించారు.

డిక్రీహోల్డర్లు హైకోర్టులో అప్పీల్ చేయగా, డివిజన్ బెంచ్ (బి. మాలిక్, సి.జె. మరియు బింద్ బస్నీ ప్రసాద్ జె.) 1948 ఏప్రిల్ 16 న ఇచ్చిన తీర్పు ద్వారా, 1931 జూలై 28 న సీతారాం వ్యవసాయదారుడా కాదా అనే ప్రశ్నకు ప్రాముఖ్యత లేదని పేర్కొంది, ఎందుకంటే దావా వేసిన రోజున తీర్పు రుణగ్రహీతలందరూ వ్యవసాయదారులు అని నిరాకరించబడలేదు. గౌరవ న్యాయమూర్తులు సెక్షన్ 21 ను సూచించారు మరియు ఆ సెక్షన్ ప్రకారం తనఖా మొత్తాన్ని తాకట్టు పెట్టిన ఆస్తి నుంచి మాత్రమే రికవరీ చేయవచ్చని, తాకట్టు పెట్టిన వారి నుంచి వ్యక్తిగతంగా వసూలు చేయరాదని, చట్టంలోని సెక్షన్ 2(9) లో 'రుణం' నిర్వచనానికి సంబంధించిన నిబంధనకు ఎటువంటి అనువర్తనం

లేదు మరియు అందువల్ల అడ్వాన్స్ చేసిన తేదీలో రుణగ్రహీతలు వ్యవసాయదారులు అని చూపించాల్సిన అవసరం లేదు మరియు తీర్పు-రుణగ్రహీతలు దావా వేసిన తేదీ నాటికి వ్యవసాయదారులు అని అంగీకరించబడింది కాబట్టి, ఈ కేసు పూర్తిగా *కేశోకుమార్ v. రఘు స్వరూప్* (1) హైకోర్టు యొక్క ఫుల్ బెంచ్ తీర్పుతో కవర్ చేయబడి ఉంది. అందువల్ల హైకోర్టు ఈ ఒక్క అంశంపై అప్పీలును కొట్టివేసింది. 1922 నుండి లేదా 1931 నుండి ఖాతాను తిరిగి తెరవాలా అనే ప్రశ్నను డిక్రీ హోల్డర్లు లేవనెత్తలేదు. సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 110 కింద హైకోర్టు ఇచ్చిన సర్టిఫికేట్ పై డిక్రీ హోల్డర్లు ఇప్పుడు మా ముందు అప్పీల్ కు వచ్చారు.

ఈ అప్పీలుకు మద్దతుగా హాజరైన శ్రీ జి. ఎస్. కుంజ్రూ హైకోర్టు ఆధారపడిన పూర్తి బెంచ్ తీర్పు, చట్టంలోని సెక్షన్ 21, సెక్షన్ 2(9) లపై హైకోర్టు ఇచ్చిన వివరణ సరైనదా అని గట్టిగా ప్రశ్నించారు. ఈ అప్పీలును సరళమైన ప్రతిపాదికన నిర్ణయించవచ్చని మేము భావిస్తున్నాము కాబట్టి, ఈ సందర్భంగా, ఈ ప్రశ్నలలో దేనిపైనా ఎటువంటి అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేయాల్సిన అవసరం లేదని మేము భావిస్తున్నాము అవి ఏ విధంగానూ సందేహం లేనివి కావు.

(1) ఐ. ఎల్. ఆర్. [1943] అల్. 35; ఎ. ఐ. ఆర్. 1942 అల్. 390; (1942) ఎ. ఎల్. జె. 578.

ప్రస్తుత దరఖాస్తు యు.పి. రుణ విమోచన చట్టం, 1940 లోని సెక్షన్ 8 కింద చేయబడి ఉంది, దీనిలోని ఉప విభాగం (1), నిబంధనను మినహాయించి, ఈ క్రింది విధంగా ఉంది: –

"ఏదైనా డిక్రీ యొక్క నిబంధనలు లేదా ప్రస్తుతానికి అమలులో ఉన్న ఏదైనా చట్టం యొక్క నిబంధనలు ఉన్నప్పటికీ, ఈ చట్టం ప్రారంభానికి ముందు ఈ చట్టం వర్తించే డిక్రీ కింద చెల్లించాల్సిన మొత్తాన్ని చెల్లించాల్సిన రైతు లేదా కార్మికుడు డిక్రీని ఆమోదించిన సివిల్ కోర్టుకు లేదా డిక్రీ అమలు బదిలీ చేయబడిన సివిల్ కోర్టుకు దరఖాస్తు చేసుకోవచ్చు, డిక్రీని సవరించడానికి ఈ చట్టంలోని నిబంధనల ప్రకారం దాని కింద చెల్లించాల్సిన మొత్తాన్ని తగ్గించడం కొరకు, అటువంటి దరఖాస్తును స్వీకరించిన తరువాత, కోర్టు ప్రతివాది పక్షానికి నోటీసు ఇచ్చిన తరువాత, సెక్షన్ 9 మరియు 10 యొక్క నిబంధనలకు అనుగుణంగా దరఖాస్తు నుండి చెల్లించాల్సిన మొత్తాన్ని లెక్కించి, తదనుగుణంగా డిక్రీని సవరించాలి."

అది ప్రదానం చేసిన హక్కును వినియోగించుకోవడానికి మూడు ముందస్తు అవసరాలు ఉన్నాయని ఉపవిభాగంలోని పదాలను బట్టి స్పష్టమవుతుంది, అవి: (1) దరఖాస్తు ఒక వ్యవసాయదారుడు చేయాలి మరియు (2) ఈ చట్టం వర్తించే డిక్రీ కింద చెల్లించాల్సిన మొత్తాన్ని ఆ రైతు చెల్లించాల్సిన బాధ్యత ఉండాలి మరియు (3) ఈ చట్టం ప్రారంభానికి ముందు ఆ డిక్రీ

ఆమోదించబడి ఉండాలి. దావా నం. 33 ఆఫ్ 1938 దాఖలైన రోజున, 1942లో సెక్షన్ 8 కింద దరఖాస్తు చేసుకున్నప్పుడు తీర్పు-రుణగ్రహీతలు వ్యవసాయదారులుగా ఉన్నారని శ్రీ జి. ఎస్. కుంజ్రూ అంగీకరించారు. ఆ దావాలోని డిక్రీ 1939 మార్చి 31 న ఆమోదించబడింది, ఇది చట్టం ప్రారంభానికి చాలా ముందే. చట్టం వర్తించే డిక్రీ ప్రకారం ఈ మొత్తం బకాయి పడిందా అనేది మాత్రమే మిగిలి ఉన్న ప్రశ్న. చట్టంలోని సెక్షన్ 2(6) ప్రకారం "ఈ చట్టం వర్తించే డిక్రీ" అనే పదబంధం అంటే ఈ చట్టం వర్తించే దావాలో ఈ చట్టం ప్రారంభానికి ముందు లేదా తరువాత జారీ చేయబడిన డిక్రీ అని అర్థం. సెక్షన్ 2 (17) "ఈ చట్టం వర్తించే దావా" అనే పదబంధాన్ని రుణానికి సంబంధించిన ఏదైనా దావా లేదా కార్యనిర్వహణ అని నిర్వచిస్తుంది. అప్పుడు ఒక ప్రశ్న తలెత్తుతుంది: రుణానికి సంబంధించిన దావాలో తీర్పు-రుణగ్రహీత దరఖాస్తుదారులు బాధ్యత వహించే డిక్రీ జారీ చేయబడిందా?

రుణం సెక్షన్ 2(9) లో ఈ విధంగా నిర్వచించబడింది:

'రుణం' అంటే 1940 జూన్ మొదటి తేదీకి ముందు చేసిన నగదు లేదా వస్తువును ఒక వ్యవసాయదారుడు లేదా పనివాడు లేదా అటువంటి వ్యక్తి మరియు ఇతర వ్యక్తుల నుండి ఉమ్మడిగా లేదా ఒక వ్యవసాయదారుడు లేదా పనివాడి ఆస్తి నుండి రికవరీ చేయదగిన నగదు లేదా వస్తువుగా చెప్పవచ్చు మరియు అటువంటి అడ్వాన్స్ కు సమానమైన ఏదైనా లావాదేవీని కలిగి ఉంటుంది, అయితే దానిని తిరిగి చెల్లించడానికి బాధ్యతను అడ్వాన్స్ గా చేర్చు. రుణగ్రహీత లేదా అతని వారసుడు లేదా ఉత్తరాధికారితో ఒక ఒప్పందం ద్వారా లేదా ఒక డిక్రీని అమలు చేయడంలో అమ్మకం ద్వారా మరొక వ్యక్తికి బదిలీ చేయబడుతుంది లేదా అడ్వాన్సులు చేయడానికి కేంద్ర లేదా రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ద్వారా లేదా సహకార సంఘం లేదా షెడ్యూల్ బ్యాంక్ ద్వారా అడ్వాన్స్ ఇవ్వబడుతుంది:

ఒక వ్యవసాయదారుడు లేదా వ్యవసాయదారుడు మరియు ఇతర వ్యక్తుల నుండి ఉమ్మడిగా రికవరీ చేయదగిన అడ్వాన్స్ ఈ చట్టం యొక్క ప్రయోజనాల కోసం ఒక వ్యవసాయదారునికి లేదా వ్యవసాయదారునికి మరియు ఇతర వ్యక్తులకు సంయుక్తంగా చేసినట్లయితే తప్ప , అది రుణంగా పరిగణించబడదు."

"రుణం" కావాలంటే వ్యవసాయదారుడి నుండి అడ్వాన్స్ తప్పనిసరిగా రికవరీ చేయబడాలి. "రికవరీ చేయదగినది" అనే పదం , ప్రాథమికంగా, అడ్వాన్స్ రికవరీ చేయగలిగిన సమయానికి కీలకమైన పాయింట్ అని సూచించడానికి , అంటే అడ్వాన్స్ చేయబడిన మొత్తం బకాయి పడినప్పుడు లేదా పడిపోయినప్పుడు . 1931 నాటి తనఖా ప్రకారం , విమోచన తేదీ అమలు తేదీ నుండి 6

సంవత్సరాలు, అనగా జూలై 1937లో. 1936 నుండి సీతా రాం ఆదాయపు పన్ను విధించబడలేదని శ్రీ కుంజ్రు అంగీకరించారు. కానీ నిర్ణయించకుండా , సెక్షన్ 2 (9)కి సంబంధించిన నిబంధన వర్తిస్తుందని మరియు "అప్పు"గా ఉండాలంటే , అడ్వాన్స్ తేదీలో నిర్వచించిన విధంగా వ్యవసాయదారునిగా ఉన్న వ్యక్తికి అడ్వాన్స్ ఇవ్వబడిందని చూపించాలి. చట్టంలోని సెక్షన్ 2(3) ప్రశ్నకు ఇంకా సమాధానం ఇవ్వలేదు , అంటే, సెక్షన్ 2(3)లోని నిబంధన (బి)లోని క్లాజు (బి) కారణంగా సీతా రాం వ్యవసాయదారునిగా లేరా, అంటే, అతను జూలై 28, 1931న ఆదాయపు పన్ను మదింపు కారణంగా. సూరజ్ మణి త్రిపాఠి మరియు సీతా రాం ల సాక్ష్యం ప్రకారం కాలేజ్ అధికారులు 1932 ఫిబ్రవరి నెల లో ఆదాయపు పన్నును మొదట మూలం వద్ద మినహాయించారు మరియు వాస్తవ మదింపు ఫిబ్రవరి 9, 1933 న జరిగింది. అందుకే 1931 జూలై 28న సీతా రాం ఆదాయపు పన్ను మదింపు జరగలేదు. 1931 నవంబర్ 26న అమల్లోకి వచ్చిన ఇండియన్ ఫైనాన్స్ (సప్లిమెంటరీ అండ్ ఎక్స్ టెండింగ్) చట్టం 1931 ద్వారా పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే కనీస వేతనాన్ని ఏడాదికి రూ.2,000 నుంచి రూ.1,000కు తగ్గించారు. అందువలన అడ్వాన్స్ ఇచ్చిన తేదీ నాటికి, అంటే 1931 జూలై 28న, సంవత్సరానికి రూ.2,000 లోపు వేతనం ఉన్న సీతా రాం వాస్తవంగా పన్ను పరిధిలోకి రాకపోవడమే కాకుండా, అటువంటి మదింపుకు కూడా బాధ్యుడు వహించలేదు. సూరజ్ మణి త్రిపాఠి యొక్క సాక్ష్యం ప్రకారం, జీతం నుండి ఆదాయపు పన్ను యొక్క మొదటి తగ్గింపు ఫిబ్రవరి 1932 నెలలో జరిగింది మరియు 1931-32 (ఎక్స్. ఎస్) ఆదాయపు పన్ను మదింపు పత్రం రూ.180 పై పన్నును మదింపు చేసినట్లు చూపిస్తుంది, ఇది 1932 ఫిబ్రవరి మరియు మార్చి నెల జీతం, మదింపు సంవత్సరం యొక్క చివరి రెండు నెలలు . అందువల్ల 1931లో అడ్వాన్స్ ఇచ్చిన తేదీలో లేదా దస్తావేజు ప్రకారం గడువు తేదీలో, అంటే 1937 జూలైలో, లేదా 1938లో దావా వేసిన తేదీపై లేదా 1942లో సెక్షన్ 8 కింద దరఖాస్తు చేసుకున్న రోజున సీతారాం కు ఆదాయపు పన్ను మదింపు జరగలేదు. తత్ఫలితంగా అతను ఈ తేదీలన్నింటిలో వ్యవసాయదారుడు అని తెలుస్తుంది. ఇతర తీర్పు-రుణగ్రహీతలు అంగీకరించిన వ్యవసాయదారులు. అందువల్ల సెక్షన్ 8 కింద దరఖాస్తు వ్యవసాయదారులందరూ, చట్టం వర్తించే డిక్రీ కింద, అంటే సెక్షన్ 2 (9) నిర్వచించిన విధంగా రుణానికి సంబంధించిన దావాలో జారీ చేసిన డిక్రీ కింద చెల్లించాల్సిన వ్యక్తులు దరఖాస్తు చేశారు. అందువల్ల రుణగ్రహీతలు ఈ చట్టం యొక్క ప్రయోజనానికి అర్హులని కింది న్యాయస్థానాలు తమ నిర్ధారణకు రావడం సరైనదే.

చివరకు శ్రీ జి. ఎన్. కుంజ్రూ 1922 నుండి ఖాతాలను తీసుకోలేమని, ఎందుకంటే రైతు

తనఖాల క్రింద తనఖాలు వేర్వేరుగా ఉన్నాయని సమర్పించారు. డిక్రీ హోల్డర్ల అభ్యంతర పిటిషన్ లో ఈ అంశాన్ని ప్రత్యేకంగా తీసుకోలేదని మేము ఇప్పటికే ఎత్తి చూపాము. తీర్పు-రుణగ్రహీతలకు సంబంధించినంత వరకు ట్రయల్ కోర్టు ఒక వాస్తవం పేర్కొంది రెండు తనఖాలలో తనఖాలు ఒకేలా ఉన్నాయి. తనఖాలు వేర్వేరుగా ఉన్నాయని, 1922 నుంచి ఖాతాలను తిరిగి తెరవలేమని హైకోర్టులో దాఖలు చేసిన అప్పీల్ పిటిషన్ లో ఆరోపించినప్పటికీ, ఆ అంశాన్ని హైకోర్టు ముందు ప్రత్యేకంగా కోరలేదు. ఆ ప్రశ్నను నిర్ణయించడానికి తప్పనిసరిగా వాస్తవాలపై దర్యాప్తు ఉండాలి. డిక్రీ హోల్డర్ల అభ్యంతర పిటిషన్ లో దీనికి సంబంధించి పిటిషన్ లేకపోవడం, హైకోర్టు ముందు ఈ ప్రశ్నను లేవనెత్తడంలో వారు విఫలం కావడం, నిర్లక్ష్యం వహించడం దృష్ట్యా ఈ దశలో, ఈ చివరి అప్పీలు కోర్టుకు, ఈ కేసు పరిస్థితులలో, అప్పీలుదారులు ఈ వాస్తవాన్ని సంబంధించిన ప్రశ్న లేవనెత్తడానికి అనుమతించడం సబబేనని మేము భావించడం లేదు.

ఫలితంగా, ఈ అప్పీలు తప్పనిసరిగా ఖర్చులతో తిరస్కరించబడాలి.

అప్పీల్ కొట్టివేయబడింది.

అప్పీలుదారులకు ఏజెంట్: సీ. పీ. లాల్.

ప్రతివాదులకు ఏజెంట్: నౌనీత్ లాల్.